

ฉบับพิเศษ หน้า ๑

เล่ม ๘๒ ตอนที่ ๖๓ ราชกิจจานุเบกษา ๖ สิงหาคม ๒๕๐๘

พระราชบัญญัติ

ให้ความคุ้มครองและห้ามฟ้องบุคคลผู้ปฏิบัติการเกี่ยวแก่

มาตรา ๑๗ แห่งธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร

พ.ศ. ๒๕๐๘

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๘

เป็นปีที่ ๒๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี

พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้ความคุ้มครองและห้ามฟ้องบุคคล
ผู้ปฏิบัติการเกี่ยวแก่มาตรา ๑๗ แห่งธรรมนูญการปกครองระ-
ชาอาณาจักร

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติให้ความคุ้มครองและห้ามฟ้องบุคคลผู้ปฏิบัติการเกี่ยวแก่
มาตรา ๑๗ แห่งธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร
พ.ศ. ๒๕๐๘”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ เมื่อนายกรัฐมนตรี โดยมติคณะรัฐมนตรีได้มีคำสั่งหรือกระทำการใดโดยอ้างมาตรา ๑๗ แห่งธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร ไม่ว่าจะได้มีคำสั่งหรือกระทำก่อนหรือหลังวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ได้รับความคุ้มครองบุคคลใดจะฟ้องร้องว่ากล่าวนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีในคณะรัฐมนตรีซึ่งให้ความเห็นชอบ ในทางใด ๆ มิได้

ความคุ้มครองตามวรรคแรกให้ใช้ตลอดถึง

๑. บุคคลซึ่งกระทำตามคำสั่งหรือได้รับมอบหมายจากนายกรัฐมนตรี หรือบุคคลซึ่งกระทำตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้ซึ่งได้รับคำสั่งหรือได้รับมอบหมายจากนายกรัฐมนตรี เกี่ยวกับกิจการที่นายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งตามมาตรา ๑๗ แห่งธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร และ

๒. บุคคลในคณะกรรมการซึ่งนายกรัฐมนตรีได้ตั้งขึ้นโดยคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๖๖/๒๕๐๓ เรื่อง มรดกของจอมพล ศฤงค์ ชนะรัชต์ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๐๓ หรือบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายจากบุคคลในคณะกรรมการดังกล่าวซึ่งกระทำการใด ๆ เกี้ยวแก่หรือเนื่องจากคำสั่งดังกล่าวนี้ด้วย

มาตรา ๔ ถ้ามีคดีฟ้องร้องบุคคลซึ่งได้รับความคุ้มครองตามมาตรา ๓ อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ศาลจำหน่ายคดีเสีย

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่การมีคำสั่งหรือการกระทำเกี่ยวแก่มาตรา ๑๗ แห่งธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร เป็นการกระทำตามอำนาจที่ได้ให้ไว้โดยธรรมนูญการปกครองประเทศ สมควรได้รับความคุ้มครอง มิให้ผู้ใดฟ้องร้อง จึงต้องตราพระราชบัญญัติเพื่อความสะดวกดังว่านี้